

לאור ההלכה

להאיר את הדרך לעובדה ולמעשה
עפ"י מורנו ר' נתן מברסלב
בספר ליקוטי הלכות

לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל

האבות עסקו בחפירות בארות שזה בחינת הנ"ל שרצו לחפור ולהשיג ולמצא בחינת מים טהורים הנ"ל ולטהר מן הטנפת והמוותרות שעולה ומבלבל את המח על-ידי פגם אמונת חכמים שכל זה נמשך מחטא אדם הראשון שפגם באמונה כידוע, ועקר הפגם שלו היה בבחינת אמונת חכמים שהוא תורה בעל פה, שהוא בחינת לא תסור וכו' ימין ושמאל, דהינו שאסור לסור מפשט דברי התורה האמתיים לימין ושמאל, כי אדם ונהה בתחלה הוסיפו על הצווי, ואמרה, ולא תגעו בו וכו'. ועל-ידי זה דחפה עד שנגעה בו וכו'. נמצא, שבתחלה רצה להחמיר ולהוסיף על הצווי שזה בחינת שסר לימין ואחר כך על-ידי זה דחפה וכו' עד שסרה לגמרי לשמאל ועברה על מצוות השם יתברך, כי המצוה שצוה השם יתברך לאדם ונהה זה בחינת תורה שבכתב והפירוש של המצוה מה שהיו צריכין להבין ולפרש דברי השם יתברך בראוי באמת זה בחינת תורה שבעל פה והם על-ידי עצת הנחש הטעה אותם מן הפירוש האמת של דברי השם

ימין או שמאל

אך באמת המצוה שצוה השם יתברך לאדם ונהה זה בחינת תורה שבכתב והפירוש של המצוה מה שהיו צריכין להבין ולפרש דברי השם יתברך בראוי באמת זה בחינת תורה שבעל פה ואכן את המצווה עצמה הם שמעו היטב ולא חשבו ח"ו לעבור עליה לאכול מעץ הדעת, אך את הפירוש האמיתי של המצווה הם לא זכו להבין ע"י זה שהנחש הטעה אותם עם פירוש לא נכון, כי על-ידי עצת הנחש הטעה אותם מן הפירוש האמת של דברי השם יתברך שהוא בחינת תורה שבעל פה עד שסרו לימין ולשמאל ואז וקרה מה שקרה,

ידוע מאמרם של חכמינו ז"ל על הפסוק בפרשתנו לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל - "אפילו אומר לך על ימין שהוא שמאל ועל שמאל שהוא ימין", מן השפה ולחוץ כל אחד מאיתנו יוכל לומר בפה מלא שבוודאות וללא ספק הוא מוכן לקבל את דברי החכמים והצדיקים גם אם הם נראים היפך ההיגיון לפעמים, אך בפועל לא בטוח שאנחנו באמת שם.. הרי מזה שחכמינו ז"ל הדגישו את זה היטב כנראה שיש בזה ניסיון לא פשוט בכלל,

כי זה כל עניין חטא אדם הראשון נמשך עד היום הזה, וכל מה שקרה שם כך קורה עימנו בחטאינו עד ימינו אנו, כי כל המותרות שעולה ומבלבל את המח על-ידי פגם אמונת חכמים שכל זה נמשך מחטא אדם הראשון שפגם באמונה כידוע, ועקר הפגם שלו היה בבחינת אמונת חכמים שהוא תורה בעל פה, שהוא בחינת לא תסור וכו' ימין ושמאל, אדם רוצה לקבל את התורה שבכתב "שחור ולבן" אך את התורה שבעל פה קשה לו יותר לקבל, ומאז חטא אדם הראשון השתבש משהו אצל האדם בעקבות החטא שמצריך תיקון, ותיקון זה נמצא אך ורק אצל החכמים והצדיקים שבכל דור שהם מלמדים אותנו את התורה שבעל פה שזה בעצם הפירוש הנכון של התורה, ואז אם נטה את אוזנינו לקבל את דבריהם הרי שבסופו של דבר נחזור למצב שבו היה אדם הראשון לפני החטא שהבין את הפירוש הנכון של התורה.. אחרת האדם לא יוכל להחזיק מעמד בתורה כי בוודאי יפול מזה שהוא יקבל פירושים מעוותים לימין ולשמאל,

ישנם אנשים שמוכנים לקבל את התורה, אך בתנאי שהתורה תהיה כולה שחור לבן, כן או לא, מותר או אסור, אך התוצאה של הסתכלות זו היא בדרך כלל ייאוש ונפילה בסופו של דבר מקיום התורה, ומדוע? מפני שייצר האדם מפיל ומרחיק לפעמים את האדם מהתורה, ואזי כשיש לאדם מעידה כל שהיא, הרי שתיכף ומיד הוא מרגיש שאין לו שם מקום "הנה נפלת.. סרתי מדרך התורה.. אינני יושב יותר בתוך עמי.. - הוא אומר, וכך לכאורה אבדה תקוותו,

כשאדם הראשון חטא, לכאורה הוא עבר על מצוות ה', ה' ציווה עליו לא לאכול והוא אכל, היתכן?! אדם שהוא יציר כפיו של הקב"ה ושומע את קולו של ה' יתברך אומר לו לא לאכול, איך הוא מסוגל להמרות את פי ה' כשהוא כ"כ קרוב אליו בגן העדן?! אך חכמינו מלמדים אותנו מה בדיוק קרה שם, כי אדם ונהה בתחלה הוסיפו על הצווי, ואמרה, ולא תגעו בו וכו'. ועל-ידי זה דחפה עד שנגעה בו וכו'. נמצא, שבתחלה רצה להחמיר ולהוסיף על הצווי שזה בחינת שסר לימין ואחר כך על-ידי זה דחפה וכו' עד שסרה לגמרי לשמאל ועברה על מצוות השם יתברך, לא רק שהוא לא חשב לעבור על מצוות ה' אלא הוא רצה להוסיף עליו ולא תגעו בו שאסור לו אף לנגוע בעץ, ומזה התגלגל לנפילה הגדולה לאחר מכן כי על-ידי זה דחפה עד שנגעה בו וכו', ולכאורה מה רע בזה שרצה קצת להחמיר על עצמו, מדוע יש בזה חטא גדול כ"כ עד שמפני זה נפל לגמרי.. וגורש מגן עדן!?

כי כשאדם נופל חלילה כל אחד ונפילותיו.. ובא צדיק ומחזקו שה' יתברך עדיין עימו ושניתן לעבוד את ה' מכל מקום אף גם משאול.. הרי שקשה לאדם לקבל את הפירוש הזה זה נראה לאדם היפך המציאות, וזה ממש כמו לומר לאדם "על שמאל שהוא ימין או על ימין שהוא שמאל" איך יתכן שה' אוהב ומשתעשע בי כשאני כ"כ

יתברך שהוא בחינת תורה שבעל פה עד שסרו לימין ולשמאל. נמצא, שפגמו באמונת חכמים שהוא בחינת תורה שבעל פה, שהעקר הוא בחינת לא תסור לבלי לסור לימין ולשמאל, ואברהם ושאר האבות שעסקו בתקון פגם זה, על-כן עסקו בחפירות בארות שהוא בחינת תקון הנ"ל בחינת מים טהורים מי מריבה הנ"ל. ועל-כן היו מריבות גדולות על הבארות בימי אברהם ויצחק, כי הבארות הם בחינת מי מריבה הנ"ל שיש עליהם מחלוקות גדולות בכל פעם, כי כל מה שעסקו בתקון זה ורצו לחפור ולגלות באר מים חיים להטהר מן הטנפת הנ"ל, ולגלות דעת ושכל העולם בחינת מימי הדעת איה לעבד להשיג את השם יתברך, כמו כן נתגברו המתנגדים אל הקדשה ורצו לקלקל ולסתם תקון מזה להעלים מן העולם הדרך הדעת, וכמו כן בכל פעם שהם התגברו עליו ונחלקו על הבארות במריבות ומחלקת כן נתעוררו האבות בכל פעם יותר ועסקו בתקון יותר פעם אחר פעם, הכל כדי לגלות בחינת מים טהורים בחינת מי מריבה הנ"ל, לטהר מן המותרות, כדי לזכות לעצה שלמה.

ליקויה
או"ח חלק ג'
הלכות
הושענה רבה
הלכה ב'
אות א'

באמת הוא הפרוש האמת של המצווה, עד שיבין שאפילו אם אינו מצליח לשמח את עצמו היטיב גם בזה אסור לו להתעקש מדי, כי בזה בעצמו הוא מגביר את העצבות לפעמים, וכפי רבינו אמר לר' נתן "שלא) יהיה לך עכשיו סיבה להיות יותר בעצבות" מפני שצווייתי על השמחה, וזה הוא דוגמא אחת בכדי להמחיש את העניין.

ואברהם ושאר האבות שעסקו בתקון פגם זה, על-כן עסקו בחפירות בארות שהוא בחינת תקון הנ"ל בחינת מים טהורים מי מריבה הנ"ל. ועל-כן היו מריבות גדולות על הבארות בימי אברהם ויצחק, כי באמת הצדיקים בכל דור ודור עוסקים בזה מאוד לחפור עמוק עמוק בחפירות בארות ולגלות את המים טהורים ואת הפירושים האמיתיים של התורה באופן שהאדם יוכל לחזור ולהתקרב אל ה' יתברך מכל מקום ככל שיהיה, כי הרי בוודאי כוונת התורה הוא רק לזכות את ישראל ולא לחייבם, וגם אם האדם נפל מאוד יש לו תמיד תקווה לשוב ולמצוא את ה' גם במקומו, וכל הגילויים והחיזוקים האלו הם בחינת תורה שבכל פה שזהו הפירוש הנכון שיש בתורה שהצדיקים מגלים בכל דור, רק שיש על זה הרבה מחלוקת גם מבחוץ וגם בעיקר מתוך האדם עצמו שקשה לו לקבל את הדעת הזו כי הבארות הם בחינת מי מריבה הנ"ל שיש עליהם מחלוקות גדולות בכל פעם כי הרי הם באים לגלות דעת ושכל העולם בחינת מימי הדעת איה לעבד להשיג את השם יתברך ולזכות לעצה שלמה היינו שבכל מקום ימצא האדם עצה ודרך לעבוד את ה' בפועל גם אם הוא רחוק וכו' ועל זה יש מחלוקות הרבה כי כל מה שעסקו בתקון זה ורצו לחפור ולגלות באר מים חיים להטהר מן הטנפת הנ"ל, כמו כן נתגברו המתנגדים אל הקדשה ורצו לקלקל ולסתם תקון מזה להעלים מן העולם הדרך הדעת, אך כשנתגבר לבטל את הפירושים האמיתיים, אזי נוכל לקבל את הפירוש הנכון של התורה ולעבוד את ה' תמיד מכל מקום שהוא, אפילו אם נדמה לנו שזה 'שמאל' ואינו ראוי למצוא את ה' במצב שלי, באמת הוא 'ימין' וה' יתברך נמצא איתך ואצלך.

נמוך!?! וזה מפני שהאדם מאמין אך ורק בפירוש האישי שלו על התורה כפי ראות עיניו "אם ה' ציווה לא לעשות ועברתי על רצונו אז שוב אין לי תקווה!" וכל החיזוקים והגילויים שהצדיקים מלמדים לא תופסים אצל האדם מקום כלל באופן שהוא יכול בפועל להתחזק ולשמוח מזה ולהרגיש עדיין קרוב אל ה', כי הוא אכן מאמין בציוו של ה' יתברך בתורה שבכתב אך אינו מבין את הפירוש הנכון של התורה היינו תורה שבעל פה שבאמת ה' יתברך נמצא עימו תמיד ואפשר לעלות מכל ירידה ולעשות נחת רוח לה' יתברך אף אם הוא כמו שהוא.. וכל אלו המותרות שעולה ומבלבל את המוח ולא נותנים לו להאמין שזה הפירוש האמיתי של התורה הרי זה בא רק על-ידי פגם אמונת חכמים, שהוא רוצה לקבל רק את התורה שבכתב כפי שהוא מבין את זה ולא עם הפירוש האמיתי של החכמים שהוא תורה בעל פה, והרי באמת העקר הוא בחינת לא תסור לבלי לסור לימין ולשמאל, וגם אם נדמה שהוא שמאל..

מסופר שרבינו דיבר עם תלמידו ר' נתן על גודל המעלה להיות אך ורק 'שמח' בשבת קודש ולא לתת שום מקום לדאגה ועצבות, באותו מעמד אמר לו רבינו שעכשיו יהיה לו כבר סיבה להיות בעצבות מחמת זה בעצמו שהוא חייב להיות בשמחה ושמא אינו מצליח לו.. (שיחות הר"ן קנ"ה), רבינו דיבר בזה לכולנו, כשרבינו אמר שצריך להיות בשמחה זוהי התורה שבכתב זוהי התוצאה הסופית שצריכה לקרות, אך איך להבין ולפרש את זה באופן מעשי זוהי התורה בעל פה, וכשאדם לוקח רק התורה שבכתב ומנסה להיות בשמחה בצורה כפייתית ללא מציאת דרך ועצות לזה לפי המקום והזמן והאדם וכו' הרי שבסופו של דבר לא יצליח למעשה להיות בשמחה על אף עקשנותו בדבר, כי תורה שבעל פה הכוונה היא לחלק של התורה שאי אפשר לכתוב אותו לא מפני שיש בה כתיבה מרובה ולא מפני שהוא עמוק מידי וכו' אלא מפני שזה שייך לכל אחד ואחד באופן אישי להבין ולפרש לפי המצב שלו איך הוא יכול לקיים את הציוו של להיות בשמחה, שרק זה

פניני אור

עצמו בכל עת ועת כפי העת והזמן פעם בתורה, פעם בתפילה, פעם בצדקה, פעם בצעקה ושנאה ותחנה ובכיה, פעם בשמחה וחדוה, פעם בדבור, פעם בשתיקה, ויש עת שצריכים ומכרחין לבטל את עצמו דיקא מהעבודה, בבחינת בטולה של תורה זהו קיומה, (משיבת נפש מט)

עקר שלמות הצדיק הגדול במעלה המלמד תורה ודעת לישראל, כמו יששכר שיוכל להאיר בכל אחד מישראל שיוכל להתחזק ולהשאר על עמדו בכל הזמנים והעתים העוברים עליו, בבחינת: "ומבני יששכר יודעו בינה לעתים לדעת מה יעשה ישראל", שידע כל אדם מישראל מה לעשות בכל עת ועת איך להתחזק ולהחיות את